Ernst Ahlgren sagde en Gang paa den for hende ejendommelige, ordknappe, langsomme og lavmælte Maade, som for bestandig indprægede saadanne Ord af hende i ens Erindring: „Livsleden er i og ved selve min Fødsel hemmelighedsfuldt blandet med min Natur. Jeg kom umotiveret til Verden, derfor kan Livet ikke faa Tag i mig. Den Traad, som binder mig til Tilværelsen, er skørere end den, som binder andre".

Og saa fortalte hun om sin Fødsel omtrent paa samme Maade, som hun gjør det i det Brev til en dansk Veninde, som Axel Lundegård anfører (i Polstjernan). Hendes Forældre havde i henved tyve Aar levet i hver sin Ende af Huset og aldrig truffet sammen uden i Spisestuen, men da hendes ældste Søsters Forlovelse fejredes, blev der sluttet Fred. „En meget kort Fred; thi da jeg hurtigst muligt der efter kom til Verden, havde Ufreden atter indfundet sig". Først stredes man om Barnets Navn, siden om dets Opdragelse.

Faderen, Thure Bruzelius, af den kjendte Præsteslægt, havde ikke faaet Lov at følge sit Ønske at blive Militær og blev i Stedet for Landmand uden at have Lyst dertil. Han havde noget af det Malm i sig, som siden kom forstærket igjen hos Datteren, et heftigt og tungt Sind med en utilfredsstillet Længsel paa Bunden. Moderen var et strængt religiøst og viljestærkt Principmenneske, efter hvem Datteren havde arvet Styrken i sin Karakter og en sjælden Evne til Selvbeherskelse.

Mellem disse Forældre, som var hinandens fuldstændige Modsætninger, skulde nu Barnet deles, sex Timer om Dagen var hun sin Moders Ejendom, og da Moderen havde nydt en for sin Tid usædvanlig god Opdragelse, underviste hun selv Datteren. Men, fortæller denne:

„I min Fritid stjal jeg mig al Tid til at være sammen med min Fader. Han havde to Egenskaber, som tiltrak mig uimodstaaelig, Sans for Friluftsliv og Evne til at fortælle. Han lærte mig at ride, at brydes, at skyde med Pistoler og andre mandlige Idrætter, han behandlede mig i det hele taget som en Dreng". Over hans tungsindige Fortællinger græd Pigebarnet ustandselig; men saa snart hun blev bange for, at Moderen kunde se dem, lod hun sig glide ned fra hans Knæ, og naar Moderen spurgte, hvorfor hun havde grædt, svarede hun „for ingen Ting".

„Oftest laa der imidlertid over det, han fortalte, en uimod-